

Endelig er det i § 1 udtrykkeligt fastsat, at samtykke ikke fritager for straf. Formålet med denne del af bestemmelsen er at ramme de tilfælde, hvor samtykket afgives af en myndig og tilregnelig kvinde, og hvor samtykket derfor efter omstændighederne kan fritage for straf efter den norske straffelov.

Loven om forbud mod kønslemlæstelse trådte i kraft den 1. januar 1996. Samtidig gennemførtes en ændring af den norske straffelovs § 12, nr. 3, litra a, om jurisdiktionskompetence. Ændringen indebærer, at en norsk domstol kan straffe en norsk statsborger eller en person med bopæl i Norge for omskæring, der er foretaget i udlandet. Det gælder, uanset om indgrebet er strafbart efter gerningsstedets lovgivning.

Også før loven om forbud mod kønslemlæstelse har der imidlertid været mulighed for at straffe en norsk statsborger eller en person med bopæl i Norge for omskæring i udlandet uden hensyn til, om indgrebet er strafbart efter gerningsstedets lovgivning, når indgrebet er omfattet af straffelovens § 229 om legemsskade eller § 231 om grov legemsskade.

Af udtalelsen fra det svenske justitsministerium fremgår det, at der ved lov nr. 316 af 27. maj 1982 om forbud mod omskæring af kvinder blev indført en særskilt bestemmelse om straf for omskæring af kvinder. Loven trådte i kraft den 1. juli 1982.

Loven er et supplement til den svenske straffelovs regler om legemsbeskadigelse (»misshandel«). Strafferammen svarer til rammerne i straffeloven for legemsbeskadigelse.

Omskæring og medvirken hertil kan således som udgangspunkt straffes i medfør af § 5 eller § 6 i den svenske straffelovs kapitel 3 om legemsbeskadigelse. Straffelovens regler om samtykke kan dog efter omstændighederne indebære, at mindre indgreb kan foretages straffrit på en myndig kvinde, når den pågældende har givet samtykke hertil.

Efter lovens § 1 er det forbudt at foretage indgreb i de ydre kønsorganer med det formål at lemlæste (»stympa«) eller forårsage andre varige forandringer af dem. Det gælder, uanset om den pågældende har meddelt samtykke til indgrebet.

Efter lovens § 2 straffes den, der overtræder § 1, med fængsel i indtil 2 år eller under formildende omstændigheder med bøde. Har forbrydelsen medført livsfare, betydelig legemsskade, alvorlig sygdom, eller er forbrydelsen i øvrigt begået under særdeles skærpente omstændig-

heder (»synnerligen hänsynslöst beteende«), er straffen fængsel fra 1 til 10 år.

Forsøg straffes efter de almindelige regler i straffelovens kapitel 23. Det samme gælder medvirken. Det indebærer, at medvirken kan straffes, medmindre der foreligger formildende omstændigheder, og forholdet derfor kun kan rammes med bøde.

Ifølge det svenske justitsministerium er det tvivlsomt, om loven om forbud mod omskæring af kvinder også gælder forhold, der begås i udlandet. Den svenske straffelovs regler om legemsbeskadigelse antages imidlertid at være universelle, således at disse regler efter omstændighederne også omfatter handlinger, der foretages uden for Sverige.

Et herfra forskelligt spørgsmål er, hvornår en svensk domstol har kompetence til at straffe en svensk statsborger eller en person med bopæl i Sverige for legemsbeskadigelse i anledning af en omskæring, der er foretaget i udlandet. Ifølge det svenske justitsministerium kan en svensk domstol kun straffe i sådanne tilfælde, når omskæringen også er strafbar efter gerningsstedets lovgivning eller en del af den strafbare handling, f.eks. medvirken, er foretaget i Sverige.

Ad spm. nr. S 1120

Fra justitsministeren er modtaget supplerende svar på et af Birthe Rønn Hornbech (V) stillet spørgsmål.

Spørgsmålet, der sammen med den foreløbige besvarelse er optaget i Folketingstidende 1995-96 side 3401, lød således:

Til justitsministeren (22/1 96) af:

Birthe Rønn Hornbech (KF):

»Kan ministeren bekræfte, at der i lande, vi normalt sammenligner os med, er hjemmel til at straffe derboende personer, der har medvirket til omskæring i udlandet, uagtet dette ikke måtte være strafbart i det pågældende land?«

Supplerende svar (13/3 96)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Justitsministeriet har bl.a. til brug ved besvarelse af spørgsmål nr. S 1068 fra medlem af Folke-